

Čís. 3167.

Propadnutí zbraně podle §§ 32 a 36 zbroj. pat. po případě peněžitá pokuta podle § 47 jest obligatorní vedlejší trest na přestupky v těchto §§ normované; tento náhradní trest pokuty jest uložiti vždy, když nemůže býti uznáno na onen primerní trest propadnutí (na př. byl by jím postižen okradený oprávněný vlastník zbraně).

(Rozh. ze dne 3. května 1928, Zm II 118/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského jako porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 16. února 1928, pokud jím porotní soud neuznal u obžalovaného, odsouzeného pro zločiny podle §§ 8, 134, 135 čís. 4 tr. zák. a podle §§ 171, 173, 174 II c) tr. zák., jakož i pro přestupek podle §§ 32 a 36 zbroj. pat., na vedlejší trest propadnutí zbraně, po případě pokud záměnou za propadnutí nebylo uznáno na peněžitou pokutu ve smyslu § 47 zbroj. pat., a rozsudek ve výroku o trestu doplnil dalším výrokem, že se obžalovanému podle §§ 32, 36 a 47 zbroj. pat. vzhledem k předpisům §§ 35 odst. druhý a 240 písm. b) tr. zák. ukládá vedle trestu na svobodě peněžitá pokuta ve výši dvou set Kč, na jejíž místo v případě její nedobytnosti nastoupí vězení dvacet dnů.

Důvody:

Obžalovaný byl uznán vinným zločinem nedokonané vraždy podle §§ 8, 134, 135 čís. 4 tr. zák., zločinem krádeže automatické pistole Stanislavu T-ovi podle §§ 171, 173, 174 II c) tr. zák. a přestupkem podle §§ 32, 36 zbrojního patentu, spáchaným nedovoleným nosením této pistole jako zakázané zbraně. Obžalovanému byl podle § 138 tr. zák. vyšší sazby za použití § 338 tr. ř. a se zřetelem ku předpisům §§ 34 a 35 tr. zák. uložen trest těžkého žaláře na 4 roky se ztřešením a doplněním; propadnutí zbraně ve smyslu § 36 zbrojního patentu nebylo vysloveno, o ní jest v rozsudku rozhodnuto, že se vydá Stanislavu T-ovi jako majiteli. Zmateční stížnost právem poukazuje důvodem zmatečnosti podle § 344 čís. 12 tr. ř. na to, že propadnutí zbraně podle §§ 32 a 36 zbrojního patentu, po případě peněžitá pokuta podle § 47 jest obligatorní vedlejší trest na přestupky v těchto §§ normované. Porušil tudíž porotní soud při vyměřování trestu hranice zákonné trestní sazby, když — ostatně bez jakéhokoliv odůvodnění — neuznav ani na propadnutí zbraně, zřejmě a správně proto, že její oprávněný vlastník byl zjištěn a zbraň mu proto se souhlasem obžalovaného byla vydána, nepoužil ustanovení § 47 zbrojního patentu, které pro ty případy, kde na propadnutí zbraně z důvodů zvláštního zřetele hodných nebylo nalezeno, stanoví náhradní trest peněžitý. Tímto ustanovením jest zabezpečeno, by újma, kterou má podle ustanovení zákona vinník při pře-

stupcích podle §§ 32 a 36 zbrojního patentu obligatorně utrpěti vedlejším trestem propadnutí zbraně, byla v těch případech, kde ho tato újma odůvodněně stihnouti nemůže, vyvážena přiměřenou újmou na penězích, takže třeba tento náhradní vedlejší trest obligatorně uložit vždy, když na primérní vedlejší trest propadnutí zbraně uznáno býti nemůže. Poněvadž pak případy, kdy se má tak státi, jsou v § 47 zbrojního patentu vypočteny jen příkladmo, jest to dáno jen nalézacímu soudu k volnému posouzení, kdy chce na místo obligatorního primérního trestu propadnutí zbraně použití tohoto náhradního trestu; jeden z nich však závazně uložen býti musí. V souzeném případě není možno proti obžalovanému vysloviti propadnutí zbraně, jímž by byl poškozen její okradený oprávněný vlastník; jest tu tedy okolnost zvláštního zřetele hodná ve smyslu § 47 zbrojního patentu, by na místě onoho propadnutí zbraně byla obžalovanému uložena přiměřená peněžitá pokuta, již byl podle hořejších vývodů porotní soud povinen vysloviti a jejíž pominutí jest ve zmateční stížnosti státního zástupce právem vytýkáno. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3168.

Reálný souběh přestupků podle §§ 411, 335 tr. zák.

Aby bylo lze na celý děj pohlížeti jako na jednotný celek, nestačí, by jen zevní děj poukazoval na jednotnost (celý příběh vzešel z jednoho a téhož podnětu, splýval časově a místně v jedno a vzájemná souvislost jednotlivých počinů nebyla ani co do času ani co do místa přerušena), nýbrž jest nezbytno, by celkové jednání bylo předsevzato v jednom a témž zlém úmyslu; jen jednotnost rozhodnutí a vůle, t. j. jednotnost zlého úmyslu jest oním podstatným znakem, který dodává jednotlivým trestným počinům ráz nedílného celku.

(Rozh. ze dne 4. května 1928, Zm I 113/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. ledna 1928, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 b) tr. zák. uznán vinným přestupky §§ 335 a 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství není odůvodněna. Stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. a usiluje o odsouzení obžalovaného pro zločin podle §§ 152 a 155 b) tr. zák. místo přestupků podle §§ 411 a 335 tr. zák. Stížnost uplatňuje, že není přípustno, v obžalobu dané jednání obžalovaného rozkládati na dvě samostatné části a jednu (údery a tlučení, které u Aloisa F-e zanechaly vidi-